

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **nezl. M. E.**, státní příslušník Ukrajiny
bytem P.
zastoupený T. M., zákonnou zástupkyní
bytem P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-23769-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 1. 2018, č. j. OAM-11308-32/PP-2016. Uvedeným rozhodnutím byla

podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobce nepobývá s občanem EU společně na území.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, kterým je otec žalobce, avšak žalobce s otcem na území ČR nepobývá. Otec žalobce na výživu žalobce nepřispíval, neprojevuje o něj zájem a kontakt mezi nimi probíhal zhruba jednou měsíčně za přítomnosti matky. Žalobce nežije s otcem ve společné domácnosti.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného výkladu §15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tvrdil, že zákon nestanoví podmínku společného soužití s občanem EU ve společné domácnosti. Žalobce pak je potomkem občana EU mladším 21 let. Výklad provedený správními orgány tak není eurokonformní, když je v rozporu se směrnicí 2004/38/ES.
4. V druhém žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v úplné absenci posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Tvrdil, že žalovaný měl povinnost tyto dopady posoudit zejména s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a práva Evropské unie, konkrétně čl. 7 a čl. 52 Listiny základních práv Evropské unie a směrnice 2004/38/ES. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016 – 32, a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, podle kterých je správní orgán povinen posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do sféry rodinného a soukromého života, jelikož ta plyne přímo z Úmluvy.
5. Dále žalobce namítal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. K tomu odkázal na svá tvrzení uvedená v žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby, kde uvedl, že vycestování z ČR není možné, neboť v ČR žijí matka, otec i starší bratr. Matka žalobce již nemá na Ukrajině žádné zázemí. Žalobce je plně závislý na matce, která má v ČR přechodný pobyt a veškeré své zázemí (příjem i bydlení). Na Ukrajině tyto podmínky zajištěny nemá. Vycestování žalobce by tak mělo negativní vliv nejen na žalobce, ale i jeho matku a staršího bratra, kteří by byli nuceni vycestovat s žalobcem. Je pak v rozporu se zájmem dítěte bránit mu ve styku s otcem tím, že by byl nucen spolu s matkou vycestovat z ČR.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
7. Uvedl, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Žádost byla zamítnuta v souladu s § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce, který je občan Ukrajiny, se na území hodlá sloučit se svým otcem státním občanem Rumunska. V průběhu správního řízení však bylo zjištěno, že žalobce se svým otcem na území nežije. Žalobce žije se svojí matkou, státní občankou Ukrajiny.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Soud rozhodl v souladu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žalobce s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání
10. V projednávané věci byla žádost žalobce podána dne 9. 8. 2016. Řízení o této žádosti tedy bylo zahájeno v době právní úpravy účinné do 14. 8. 2017, která je na danou věc aplikovatelná dle přechodných ustanovení novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb.
11. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek mladší 21 let.
 - Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.
12. Soud neshledal žalobu důvodnou.
13. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že správní orgány jednoznačně shledaly, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť je synem občana Rumunska mladší 21 let. O této skutečnosti neměly správní orgány žádné pochyby. Tato skutečnost ostatně vyplývá ze správního spisu předloženého žalovaným, konkrétně z rodného listu žalobce a z oddacího listu jeho rodičů.
14. V projednávaném případě však byla správními orgány zamítnuta žádost žalobce o povolení přechodného pobytu podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení upravuje dva samostatné důvody, při jejichž naplnění se žádost žadatele o povolení přechodného pobytu zamítne. Jedná se jednak o podmínku, že (1) žadatel není rodinným příslušníkem občana EU a dále o podmínku že (2) žadatel s občanem EU společně nepobývá na území. Je-li jeden z těchto důvodů naplněn, nelze žádosti žadatele o povolení přechodného pobytu vyhovět. Soud zdůrazňuje, že v projednávaném případě nebyla žádost žalobce zamítnuta pro nesplnění prvé z uvedených podmínek, tedy že žalobce není občanem EU, ale výlučně pro nesplnění druhé z uvedených podmínek, a to že žalobce s občanem EU společně nepobývá na území.
15. Soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců nikterak blíže nevymezuje podmínku „*společného pobývání občana EU a žadatele o přechodný pobyt*“. Prvostupňový správní orgán touto podmínkou rozuměl soužití žadatele a občana EU ve společné domácnosti. K uvedenému výkladu soud sděluje, že v projednávaném případě nelze odhlédnout od skutečnosti, že nebyl posuzován vztah mezi manžely, případně partnery, ale vztah mezi nezletilým synem (žalobcem) a jeho otcem. Z uvedeného důvodu nelze na projednávaný případ vztáhnout v plném rozsahu judikaturu Nejvyššího správního soudu, na kterou je poukazováno prvostupňovým orgánem a která se zabývá výkladem pojmu „*společná domácnost*“, neboť například společná úhrada nákladů spojená s provozem domácnosti je v tomto případě zcela vyloučena. Nicméně jestliže zákon o pobytu cizinců vyžaduje, aby občan EU a jeho rodinný příslušník pobývali na území společně, musí toto společné pobývání (dle významu těchto slov) vykazovat jistou kvalifikovanou míru podílu obou dotčených osob na společném soužití. Bez vzájemné účasti obou dotčených osob na společném soužití je

společné pobývání vyloučeno. Uvedené ostatně lze dovodit i z čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES, ze kterého vyplývá, že se směrnice vztahuje na rodinné příslušníky občana EU, kterí doprovázejí nebo následují občana EU, jenž se stěhuje do jiného členského státu, než je státním příslušníkem, nebo v takovém členském státě pobývá. I tento článek vyžaduje nezbytnou míru jisté interakce mezi občanem EU a jeho rodinným příslušníkem.

16. Soud podotýká, že v projednávaném případě bylo výhradně na žalobci, aby prokázal, že na území ČR společně pobývá s občanem EU, tj. s otcem. Ze správního spisu předloženého žalovaným, konkrétně z protokolu o výsledku matky žalobce ze dne 3. 8. 2017, č. j. OAM-11308-24/PP-2016, vyplynulo, že žalobce nikdy nežil s otcem ve společné domácnosti. Žalobce žije se svojí matkou a starším bratrem. Otec o žalobce neprojevuje zájem. Kontakt mezi žalobcem a otcem zprostředkovává matka žalobce. Přítomnost otce žalobce na adrese místa pobytu nebyla zjištěna ani při pobytových kontrolách. Otec žalobce pak byl pasivní i v průběhu celého řízení o žádosti žalobce (např. nedostavil se k výpovědi, ač byl řádně předvolán, nevyjádřil se ve věci, apod.). Za uvedeného stavu věci má soud za to, že žalobce neprokázal nezbytnou míru podílu žalobce a jeho otce na společném soužití. Soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů, že byl dán důvod k zamítnutí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů soud neshledal první žalobní bod oprávněným.
17. K druhé žalobní námitce soud uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Předně z hlediska soudního přezkumu tvoří napadené rozhodnutí včetně jemu předcházející prvostupňového rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Jinými slovy z hlediska soudního přezkumu je určující, zda se otázkou možného dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce správní orgány zabývaly. Není při tom rozhodné, zda tak činil prvostupňový orgán nebo žalovaný. Soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že se dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, zabýval prvostupňový správní orgán. Tento správní orgán zároveň žalobci sdělil, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude negativně zasaženo. Bylo tomu tak proto, že žalobce žije se svojí matkou a starším bratrem, nikoliv však se svým otcem, který je občan EU. Žalobce nesdílí s otcem společnou domácnost, přičemž otec nezletilého pravidelně nevidá a nepřispívá na jeho výživu. S ohledem na skutečnost, že se správní orgán I. stupně zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neshledal soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí oprávněnou. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný neměl důvod se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabývat, neboť žalobce závěr prvostupňového orgánu o tom, že nebude do soukromého a rodinného života žalobce zasaženo, v podaném odvolání nerozporoval.
18. K námitce žalobce o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, konkrétně pak k tvrzení, že se žalobce nemůže vrátit na Ukrajinu, neboť matka žalobce již na Ukrajině nemá žádné zázemí, dále že by vycestování žalobce mělo negativní vliv na jeho matku a staršího bratra a že by bylo v rozporu se zájmem žalobce bránit mu ve styku s otcem, když by byl nucen vycestovat, soud uvádí, že při přezkumu správního rozhodnutí se vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci nic nebránilo, aby výše uvedené skutečnosti sdělil správním orgánům v řízení o žádosti žalobce o přechodný pobyt, neboť tyto skutečnosti

existovaly před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Zároveň soud uvádí, že tvrzení žalobce, že matka nemá na Ukrajině žádné zázemí je v rozporu s protokolem ze dne 3. 8. 2017, č. j. OAM-11308-24/PP-2016, ve kterém matka žalobce uvedla, že starší bratr „jezdí za mými rodiči na Ukrajinu, tento rok tam byla asi dvakrát, vždy je tam tak měsíc“. Na Ukrajině byla i matka žalobce se žalobcem. S ohledem na uvedené považuje soud tvrzení žalobce o neexistenci zázemí matky žalobce na Ukrajině nepravdivým. Žalobce stejně jako jeho matka a starší bratr jsou státními příslušníky Ukrajiny, přičemž vazby matky žalobce na Ukrajinu vyplývají z její výpovědi. Napadené rozhodnutí pak nebrání styku žalobce a jeho otce. Vzájemný styk však musí uzpůsobit pobytovým oprávněním a zájmu obou stran budovat vzájemný vztah. S ohledem na uvedené soud neshledal, že by napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahovalo do rodinného a soukromého života žalobce.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. června 2021

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu